

Současná moderní doba s sebou přináší řadu faktorů pozitivních, příjemných, ale i těch méně žádoucích. K těm zajisté pozitivním momentům lze přičítat zájem o dobové lidové zvyky a tradice, v neposlední řadě pak také zaniklá historická řemesla. Poměrně dlouhou řadu v původní podobě dnes již neexistujících řemesel mezi jinými doplňuje i voskařství. Jak už sám název dává tušit, vycházela voskařská práce především ze zpracování vosku. Původně šlo o včelí vosk, od 19. století získaly při výrobě voskařského zboží srovnatelný, později dokonce ještě větší význam vosky vyráběné uměle. Mluvíme-li dnes o práci s voskem, většina z nás si napoprvé bezděčně vybaví zejména svíčky. Voskařství ovšem zdaleka nebylo jen o produkci svící. Mistři voskaři, voskařští specialisté a v neposlední řadě vybraní umělci, zásobovali trh vedle různých druhů svící celou řadou dalších výrobků, a to jak dekoračních nebo užitkových různé kvality, tak i exempláři poměrně vysoké umělecké úrovně. Včelí vosk byl rovněž zpracováván a používán v rámci dalších oblastí, jako například v umění, kovolitectví, lékařství, později také v kosmetickém a farmaceutickém průmyslu. Často býval vosk součástí nejrůznějších ochranných a konzervačních nátěrů nebo tmelů.

Historie zpracování včelího vosku je dlouhá a pestrá. Již pravěký člověk, dobývající z včelstev med, nutně přicházel s voskem do styku. Na nepoměrně jistější půdu se ovšem dostáváme teprve v období starověku, kdy již máme k dispozici celou řadu dokladů o tom, že lidé vosk uměli získávat i zpracovávat. Ze starověkého období pocházejí první dostupné informace o včelách a jejich významném postavení v dobové symbolice a mytologii. Nazírání na vosk jako látku hlubšího symbolického významu mezi jinými převzalo a výrazně rozvinulo především křesťanské náboženství. Lze předpokládat, že od starověku se mezi laickými zpracovateli vosku začali specializovat jedinci, kteří dokázali vystihnout vlastnosti a specifika včelího vosku lépe než druzí. ...